ISSN 0132-4462.
№ 7 2011
ЛИПЕНЬ

перець

Анатолій ГАЙНО

— А цей дивак жодних свят не визнає: завжди, коли ми тут святкуємо, він свій сад отак обробляє.

Андрій САЄНКО

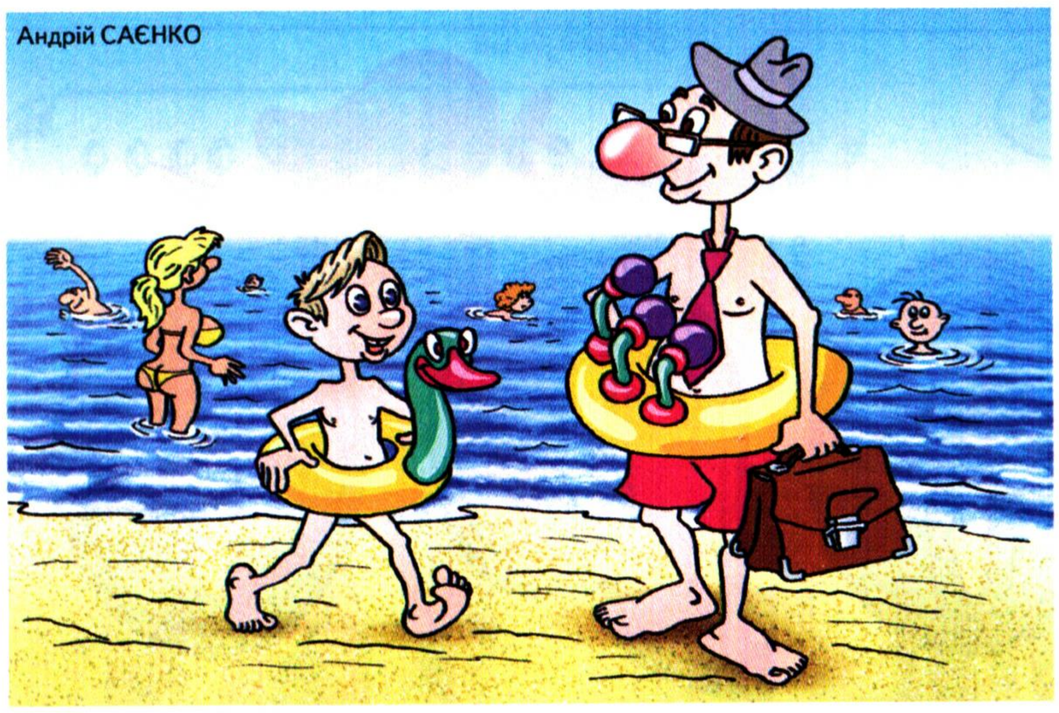

Володимир АДАМОВИЧ

— Відвідую курси кінологів... Сьогодні було практичне заняття...

СВІДОК

ГУМОРЕСОЧКА

У судовій залі — жодного вільного місця...

Суддя викликає чергового свідка, бабу Олену, і запитує:

— Пані Олено Матвіївно, ви знаєте підсудного?

— Знаю. Я і вас знаю — ще з пелюшок. Та тут у нас кожен знає, що ви хабарник, і за гроші готові й душу продати.

Суддя на якусь мить онімів. Не відаючи, як діяти далі, притьма спитав:

— Олено Матвіївно, а чи знаєте ви адвоката підсудного?

— Знаю я і пана Сидорчука! Теж іще з колиски. І хто б міг подумати, що з нього таке виросте! П'ять літ лікується від алкоголізму, а ще не пропускає жодної спідниці! Я вже не кажу про те, що він найгірший юрист у нашому районі... Грошики з людей лупить, а захисту — ніякого. Я ще й прокурора знаю. Сидить он край столу...

Прокурор раптом підскочив із місця:

— Прошу суд, зробити перерву! Спека, дихати нічим... Пожалійте людей!

— Оголошується перерва! — спішно вигукнув суддя.

Присутні розчаровано загуділи...

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Лікарю, допоможіть! У мене страшенно сверблять долоні. А як тільки візьму долари в руки — свербіж припиняється. Що ж його робити?!

інформ ІАП

КОМУ БІДА, А КОМУ ВИГОДА

Коли м. Калуш було оголошено зоною надзвичайної екологічної ситуації, з резервного фонду Держбюджету уряд виділив 100 млн.грн. Половина з них призначалася на консервацію Домбровського кар'єру. Одне з товариств, яке виконувало ці роботи перерахувало 21 млн. гривень на рахунок іншого підприємства, яке має ознаки фіктивності. Кошти пішли начебто на консервування кар'єру, хоча фактично підприємство його не виконувало.

ПІДПРИЄМСТВА ПРАЦЮЮТЬ — БОРГИ РОСТУТЬ

7,8 млн. грн. заробітної плати заборгували своїм працівникам підприємства Прикарпаття. З цієї суми 5 млн. гривень — це борги економічно активних підприємств. А у самому Івано-Франківську на таких підприємствах з початку року заборгованість зросла удвічі.

Найбільше ж у країні роботодавці заборгували грошей працюючому люду в головних індустріальних областях — Донецькій, Харківській та у місті Києві.

Інформаційне агентство „Перця"

МОЛОДІ ТА ЗАЖУРЕНІ

Із офіційно зареєстрованих безробітних у Запорізькій області 50 відсотків — це молодь до 35 років.

БУВАЄ Й ТАКЕ

Депутат Черкаської міськради Андрій Більда із власної кишені витягнув 40 тисяч гривень, купив 40 тонн асфальту, 5 кубометрів щебеню, бітум, узяв у підрядники комунальне підприємство і провів ямковий ремонт найпошкодженіших доріг на вулицях свого округу.

Тепер черкащани, уздрівши котрогось із вибраного ними депутата,часто запитують: «Андрія Більду знаєш?» І коли той відповідає: «Знаю!», додають: «Так бери з нього приклад!»

ДАЛЕКО НЕ ПОЇДЕШ

Соціологічна група «Рейтинг» провела опитування: де наші співвітчизники збираються відпочивати влітку. Сорок відсотків опитаних із гіркотою відповіли: «А куди із нашими статками поїдеш? На курорт? На море? На жаль про це доводиться тільки мріяти. Відпочиватимемо вдома.»

Володимир СОЛОНЬКО

ФРАЗИ

✓ Якщо час лікує, то навіщо нам лікарі?

✓ Наші зірки шоу-бізнесу світять тільки одним місцем.

Василь ТИТЕЧКО.

с. Мале Вербче на Рівненщині.

Олексій КОХАН

Усмішки з конверта

ЗВАННЯ

На службу у військову частину прибуває молодий лейтенантик. Зустрічає біля КПП старшого лейтенанта.

— Ну, як тут служба? — питає.

— Та як. Кожного року — нове звання... — відповідає той.

— А ти скільки тут?

— Чотири роки...

— І тільки старлей?

— Так я ж сюди полковником приїхав.

Надіслав Петро КОШАРА. м. Берислав на Херсонщині.

ЗВ'ЯЗОК

Заходить зв'язківець до церкви і починає молитися:

— Господи, ти мене чуєш? Раз... Раз... Раз...

ХТО ІДІОТ?

Працівник фірми допустив якусь помилку. Розлючений шеф вбігає до підлеглого:

— Хто із нас двох ідіот: ви чи я?

Підлеглий лагідно усміхаючись, спокійно відповідає:

— Сидоре Степановичу, хіба ви із таким величезним досвідом і передбачливістю могли взяти до себе на роботу ідіота?

Надіслав Сергій БАБИН. смт Гоша Рівненської області.

ЗЕЛЕНЕ СВІТЛО

Блондинка одержала права автомобіліста. Поїхала й забрала чоловіка з роботи. Їдуть. Та ось перехрестя, а вона, не зупиняючись, поїхала на червоне світло.

Чоловік зблід:

— Люба, куди ж ти їдеш?! На світлофорі червоне горить!..

— Дивно,— каже та. — А сюди їхала — зелене горіло.

Надіслав Василь СУЛИМА. м. Зіньків на Полтавщині.

Анатолій ГАЙНО

Валерій ЧМИРЬОВ

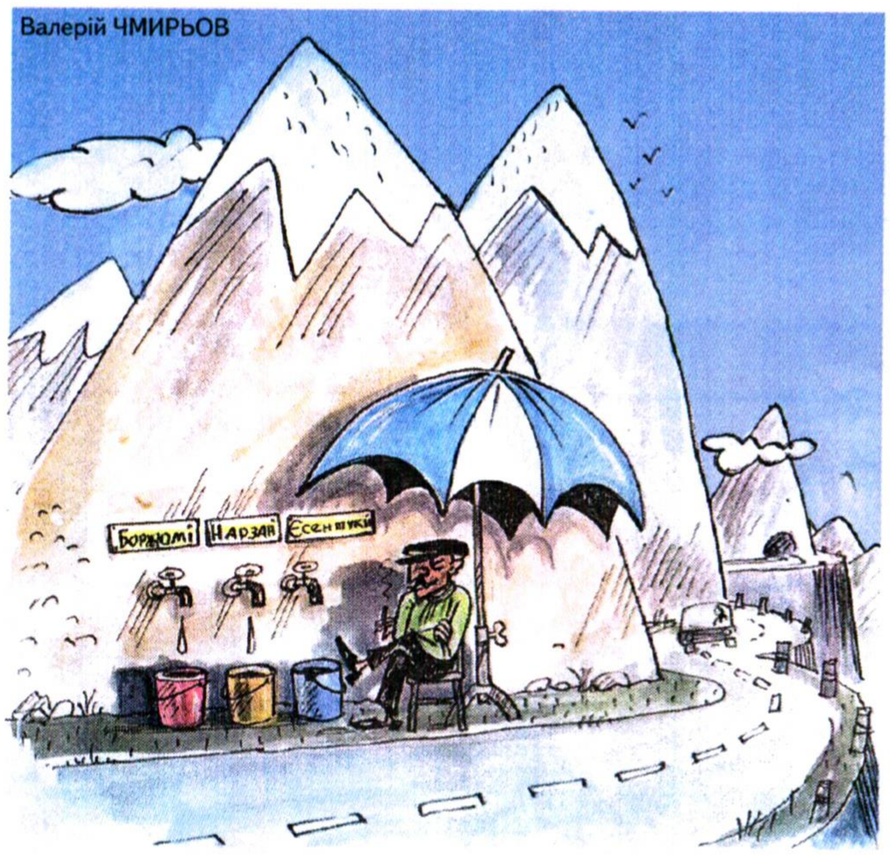

БУБЛИКИ

Празник на носі.

Гості приїдуть.

І те, і те, і те майже готове. Ще чогось би на стіл покласти.

Із півкіла бубликів узяти чи що? Нафарширувати, підсмажити... А чом би й ні?

Олія шкварчить. Бублики смажаться. Зі сковорідки в миску бух собі та бух. Зоя-студентка із одного боку — хап! Сергій-школярик з другого боку — хап! Чоловік просто з-під лопаточки — хап!

Дмухають, хукають, пальці облизують — ох, і добреньке ж!

— Доста! Більше не дам! Це для гостей. Ану киш!

Іще по одному вхопили. Наче вдовольнилися. Тільки принюхуються й зітхають, аж вітер по хаті ходить.

Тепер сумку пакувати. Цього — поклала. Того — не забула. Оце — зараз приготує.

— Ма, а бубликів даси? — питає Зоня.

— І мені, — Сергійко заглядає.

— Діти, кілька штук гостям лишила. Празник же завтра!..

Поїхала студентка без бубликів.

Настало завтра, а гостей — нема.

Лежать бублики. Нецікаві, холодні, не потрібні нікому.

Сиди і думай тепер.

Були поруч діти. Разом із батьком ті бублики, сміючись, з-під руки вихапували, смакували, підхвалювали...

І якого тобі ще празника було чекати?!!

Ольга ПАВЛЕНКО.
с. Бабанка на Черкащині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що пишуть, Кузьмичу?
— Що зарано ми з тобою на пенсію вийшли...

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

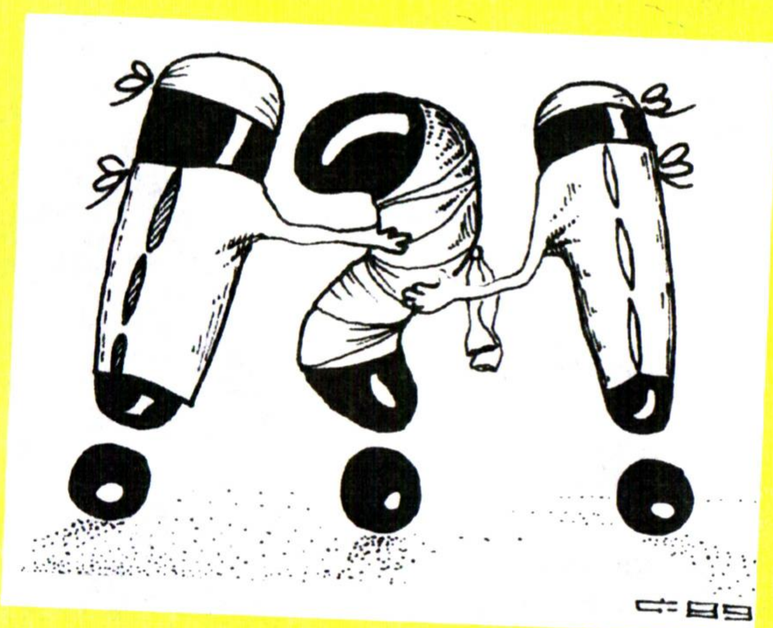

Дрібнички

В Україні не так сильна буква закону, як цифра хабара.

Жінка чимось нагадує автоінспектора: настрій зіпсує, питаннями замучить, гроші забере, іще й винним залишишся...

Йде друге десятиліття XXI століття. У квартирі — 2 телевізори, 3 комп'ютери, чотири мобільні телефони і лише одна книга. Та й та — кулінарна.

Чим примітивнішою є шкільна програма, тим розумнішим здається уряд підростаючому поколінню.

Чому прожитковий мінімум для нас встановлюють люди, які самі живуть на прожитковий максимум?

Зібрав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Нічого, відіб'ємося! Це ж не ціни на базарі!

Парламентські «перли»

«Давайте, може, зробимо так: проведемо, дійсно, парламентські слухання, якщо в нас є тут ще десь час, який дозволяє це робити, по результатам зробимо рекомендації серйозні, а по результатам рекомендацій підготуємо проект закону, який би, ну, узаконив те, про що я кажу».

* * *

«Скажіть, чи є якісь запобіжники, що таке батько, якого десь знайшли? Десь провели там, взяли аналіз і вияснили, що цей батько в кінці кінців є батьком. А якщо він наркоман? А якщо він п'яниця?»

* * *

«Ми досягли ситуації, коли у нас ціна кругом європейська, а якість у нас, я боюсь образити Африку, я не знаю вже континент, який треба назвати, яка в нас якість».

Визбирував Микола БОСАК.

Майже з натури

Кримінальні будні

«Нами було затримано групу, яка торгувала дипломами вишів, підробляла документи про присвоєння учених звань. Але так сталося, що ми повинні були її відпустити...» — повідомив журналістам на прес-конференції доктор юридичних наук сержант міліції Петренко.

Треба буде!

Сидять за чаркою...

— Ну, ще по одній, та й лягаємо спати, бо завтра треба рано вставати.

— Так узавтра ж — неділя! Чого б це рано вставати?!

— Щоб попити води, звісне діло!

В Одесі

Банкір викликає свого секретаря:

— Семене, мені треба купити кілька красивих такс. Ось тобі п'ятсот доларів...

— П'ятсот... — задумався секретар. — А ви таки хочете, щоб вони були першосортними?

— Ось тобі ще двісті.

— Так ви вважаєте, що сімсот доларів цілком достатньо?

— Гаразд, даю тобі вісімсот... Хоча мені здається, що це вже занадто багато. Іди вже!

Семен перераховує гроші, кладе їх в гаманець і йде до виходу. Біля дверей раптом зупиняється й питає:

— Вибачте, а що таке такси?..

Завантажиться

Після великої запарки на роботі програміст приходить додому, відчиняє холодильник, дістає пачку масла і читає на обгортці: Масло вершкове 72%. «О! — каже сам до себе. — Скоро завантажиться!»

І кладе масло назад.

Надіслав Юрій ДЕМЧЕНКО.

м. Чернівці.

Володимир АДАМОВИЧ

— Тепер, слава Богу, «Швидка» і до нас добратися зможе.

Василь ФЛЬОРКО

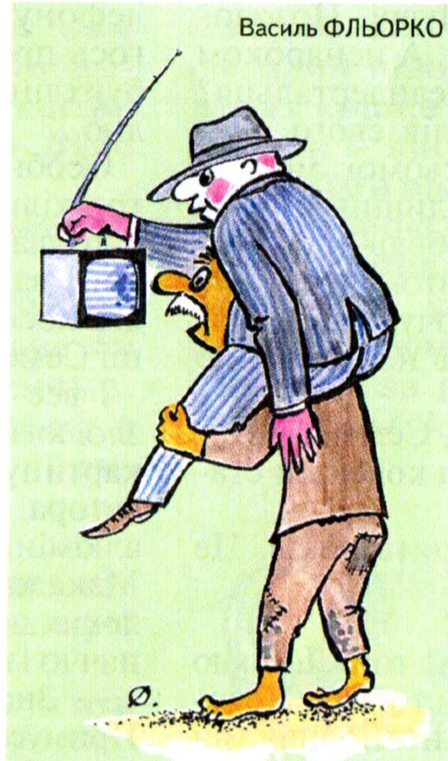

Микола КАПУСТА

РЕФОРМУВАННЯ

Реформи йдуть у нас,
І ми вперед крокуєм.
Зупинимось — і враз
Реформи реформуєм.

Законів цілий міх
Поставили на чати,
Отямились — і їх
Давай реформувати.

При ділі всі. Однак
Пече тривога давня:
Реформувати як
Таке реформування?

ДАЧА

В кума в книжці записній
Загадка добряча —
Натрапляю часто в ній
Я на слово «дача».

Біля кожного із них
«Круглу» цифру бачу.
— Я не знав, кажу, що ти
Ремонтуєш дачу.

І записуєш у блок
Всі свої витрати.
Щоб постійно назубок
Кожну суму знати.

Він мені розкрив секрет,
Чом тих «дач» багато:
— То не дача як об'єкт —
Дача хабара то.

Бо у нас же, як на гріх,
Правило путяще:
Буде більше «дач» отих,
Бізнес піде краще.

Володимир СТРЕКАЛЬ.
м. Київ.

Василь ФЛЬОРКО

ДУМКИ ВГОЛОС

- *Обкрадати самого себе – це злочин чи кара?*
- *Вже не процвітає корупція, вона – буяє.*
- *Скільки сил забирають людські слабкості!*

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Данило КУЗНЄЦОВ

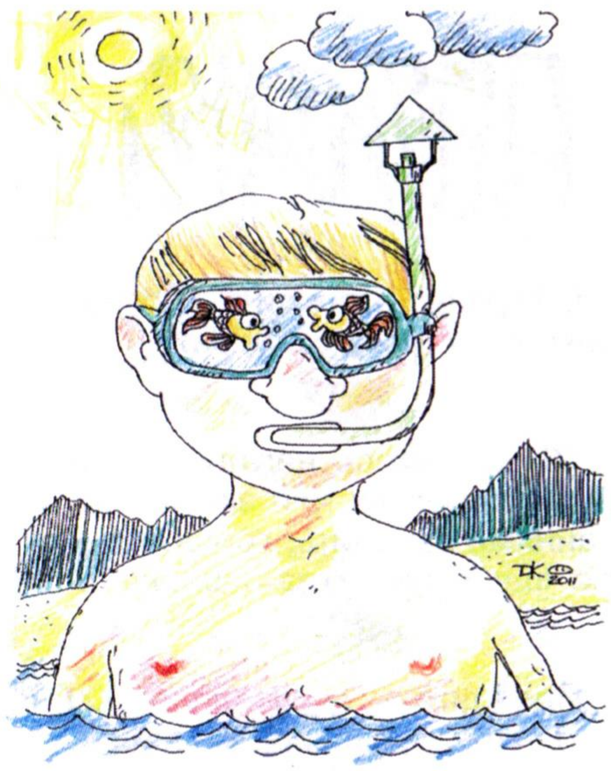

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Спокійно, братани: це мій старшенький щойно юрфак закінчив. Треба ж про майбутнє думати!

ОБІКРАЛИ

ГУМОРЕСКА

Примусенко просто увірвався до начальника райвідділу міліції і з порога загорланив:

— Мене, депутата, обікрали! Поцупили мій портрет пензля Франціско-Хосе де Гойя, китайську вазу чотирнадцятого століття із ликом Мао Цзедуна і козацьку шаблю отамана Сірка із легованої сталі. Всього — на два мільйони зелених! І супутникова сигналізація не теленькнула, гюрза не ворухнулася, вовкодави у дворі не гавкнули! Хто поверне мої реліквії?

Полковник Чмижук згорнув губи бантиком. У цю мить він нагадував безневинного херувимчика:

— Тільки не хвилюйтеся! Ще якусь болячку наживете. Все буде абгемахт. Пустимо по сліду собаку-шукача, оголосимо у місті операцію «Руки вгору!», організуємо слідчу бригаду, перетрусимо ваш особняк і знайдемо речові докази злочину...

— Красно вибачаюсь! Тільки не треба перевертати догори підвалом будинок. У мене антикваріату — як у Луврі. Позолочені навіть віники. А ненароком пропаде люлька неандертальця? Я за неї не пожалів свого престижного БМВ сьомої моделі. Вважай, без коліс лишився. А на «Запорожці», «Побєді» чи «Москвичі» з моєї автоколекції до парламенту не хочу під'їжджати. Колеги можуть неправильно зрозуміти.

— Я знаю. У вас, Семене Артуровичу, прекрасна колекція старих машин.

— Збираю двадцять років. Це моє хобі.

— Так ви хобіст?

— А то! Лобіст ще той. Лобіюю все, що лежить і стоїть... Перепрошую, Петре Антоновичу, ви з теми не зіскакуйте. Давайте з манівців вирулювати!

Чмижук відразу кудись зателефонував, комусь наказав, когось пропісочив і послав. Його бурхлива діяльність вселяла надію...

Особняк Примусенка взяли у три кільця охорони. Міліція мобілізувала консьєржок, двірників і вахтерів «стукати» на всіх, хто косо дивиться у бік резиденції Семена Артуровича.

І все-таки одної дощової ночі злодюги прокралися в дім. Взяли картину «Мона Ліза» невідомого автора, як сказав Примусенко, і алюмінієву тарілку Олександра Македонського, з якої він у далеких походах їв полуничне карпаччо із соусом «Бальзамік».

— Знов обікрали! — заголосив Примусенко. — За вітром пустили, як пір'їну. На три лимони вставили!

Міліціонери лише скрушно захитали головами.

— Видко, профі, якщо прошмигнули через наші щільні кордони, — резюмував Чмижук.

— Такі артефакти в Україні не спихнути. Не інакше, на аукціоні «Сотбіс» хочуть виставити, — висловив гіпотезу народний депутат, — і мільярди євро загребти.

— Це прекрасно.

— Я щось вашої іронії не догнав. Знущаєтесь?

— Зовсім ні. Я про те, що там із поміччю Інтерполу й накриємо їх мокрим рядном , — сказав начальник райвідділу міліції і при цьому оптимістично крякнув.

— Якщо народний обранець такий незахищений, то що ж говорити про доярок і свинарок? І все через отаких, як ви...

Полковник Чмижук спробував виправдатись, але Семен Артурович одним своїм поглядом геть убив у ньому усі несміливі потуги до самореабілітації.

— Ось заслухаємо вас на комі-

Смішинки

ЩО НАПИСАНО

Чоловік вирішив випрати свої речі. Підійшов до пральної машини, що стояла у ванній, і гукає до дружини на кухню:

— Люба, який режим треба ставити?

— Подивися, що написано на твоїй футболці, — відповідає та.

— «Шахтар» — чемпіон!

БЮРОКРАТИЗМ

В конторі:

— Ви забули поставити крапку.

— Невже? Поставте, будь ласка, самі.

— Не можу. Все повинно бути написано одним почерком.

В МІЛІЦІЇ

— Затриманий, ваше місце народження?

— Пишіть — Казахстан.

— А точніше?

— Всі міліціонери пишуть просто — Казахстан.

— Ну-ну... Розбалакався! Ти ще мене будеш учити?!

— Тоді пишіть: Кармакшинський район Кизилординської області, село Яникурган!

— Так і запишемо: Казахстан...

НЕ ЖАЛЬ...

Серед океану тоне корабель. Один чоловік ридає і криком кричить. До нього підходить захмелілий знайомий.

— Семене, ти чого кричиш? Це що, твій корабель?

Надіслав Євген СОБАТИН.

м. Іршава на Закарпатті.

БУВАЛЬЩИНА

Йшов підпилий дядько вночі через кладовище та гепнувся у свіжу яму.

Шкряб-дряп – не вилізе!

Хай і п'яний, та не дурний – лементувати не став. (Самі розумієте: хто серед глупої ночі на цвинтар попреться? Та ще й після його голосіння!) Влітку се було. Ніченька тепла. Згорнувся і заснув – ранок, мовляв, покаже.

Йшов другий нализаний дядько тією ж дорогою, та туди ж і впав.

Цей був іще п'яніший, тож усе дерся й дерся нагору, аж доки отой перший не прокинувся. Поклав перший чолов'яга другому руку на плече і так по-дружньому порадив:

— Не дряпайся, все одно не вилізеш!

Хто там не вилізе?!! Де й сили у того з переляку взялися. Кулею вилетів із могили і за п'ять хвилин був удома!

... А отого розумного тільки вранці й витягли. Ще й застудився.

Надіслав Геннадій СІДАШ.

м. Зміїв Харківської області.

Олег СМАЛЬ

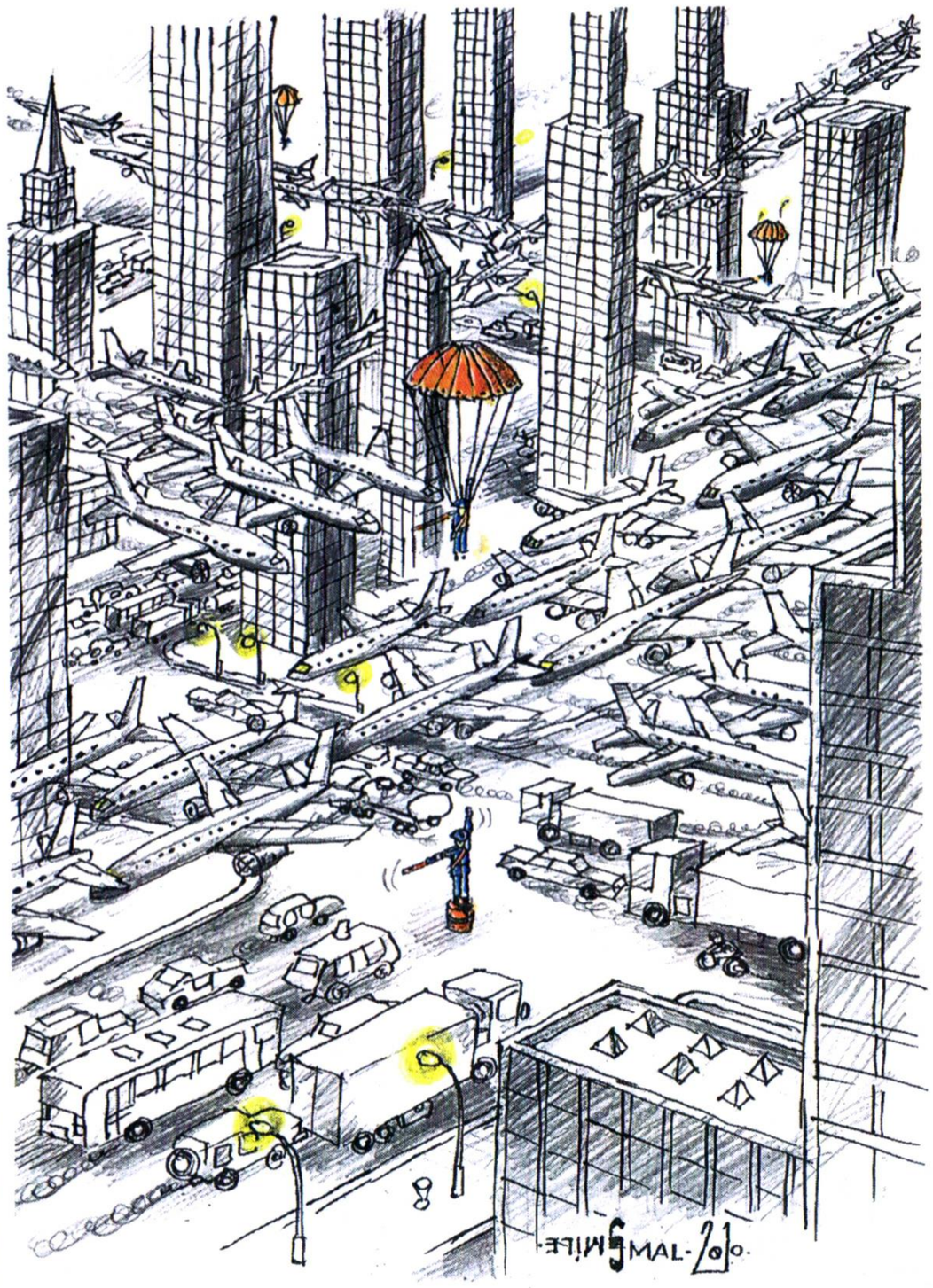

Данило КУЗНЄЦОВ

Віктор КОНОНЕНКО

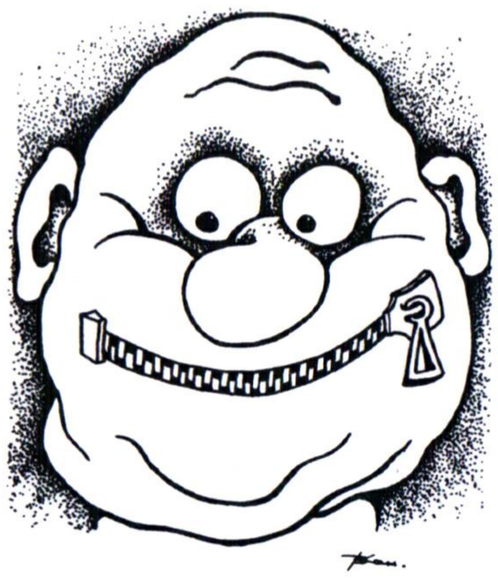

теті, — тоді взнаєте, як із депутатом розмовляти...

— Знайшли, знайшли! — вибіг із-за рогу молодший лейтенант із засмальцьованим лантухом у руках.

— Чого репетуєш, як вувузела? — не збагнув його радості Петро Антонович.

— Гаспиди підкинули під паркан мішок із краденим. Тут і записка.

— Ану, дай сюди, — вирвав начальник із рук підлеглого шмат обгортки шоколаду. Вирізані із газети і наклеєні букви читав, як першокласник «Буквар».

— «Не дури православних. Розводиш на фуфло. Сміття охороняєш, як стратегічну військову базу. Тільки спокушаєш чесних пацанів».

У народного депутата коліна вкрилися інеєм. З-під лоба зиркнув на Чмижука.

— Як?! Та не може бути! Обдурили! Обі-і-ікра-али! — заголосив, наче банкрутом став.

Володимир СУБОТА.

м.Харків.

Сонечко сміялось

Йшов я по містечку у новеньких чунях,
сонечко сміялось, розвивався дуб.
А назустріч — диво! Дівчина-красуня,
голі в неї крижі, голий в неї пуп.

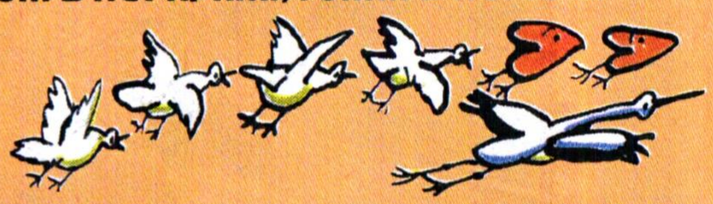

Я аж зупинився на шляху трамвая —
був би переїхав, та не дав народ.
А вона очима бісики пускає,
дивлячись як став я і роззявив рот.
Ой, заворожили оченята карі.
Вже не відчуваю чунями землі,
почали літати кури на базарі
і кружляти в небі, ніби журавлі.
Та були недовго кури журавлями —
впали, як і мрії, на брудний рундук,
бо моя Маруська підійшла з торбами.
— Дай, дідусю, гривню, — попросив онук.

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець на Вінниччині.

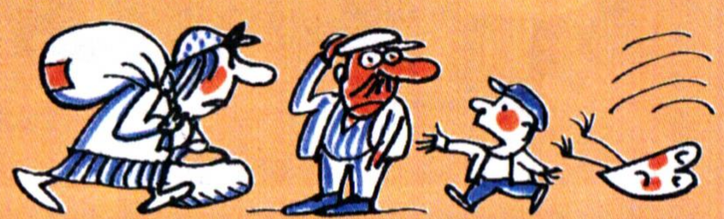

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

НЕ ТЕ

Двоє в тюремній камері. Один цікавиться:
— Що тебе сюди привело? Алкоголь?
— Та ні. Я ще на волі знав, що в тюрмі нема бару.

ОЦІНИВ

Після вироку адвокат звертається до свого підзахисного:
— Жаль, але нічого більше зробити для вас не можу.
— О, не переживайте. Десять років мені цілком достатньо.

ПРОЗРІННЯ

Тюремна камера. Один в'язень лежить на нарах, а другий ходить од стінки до дверей і назад.
— Постій-но, послухай,— чується з нар.
Другий зупиняється:
— Що таке?
— Нарешті я збагнув теорію відносності Ейнштейна. Ось ти стоїш, а я лежу, але обидва ми — сидимо!

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО. м. Київ.

ЯСНОВИДИЦЯ

До чоловіка приїхали родичі. Він їх зустрів на вокзалі. І ось вони вже підіймаються сходами на третій поверх.
— А тут живе ясновидиця,— киває чоловік на броньовані двері.
— Ясновидиця? — дивуються родичі. — А чому ж тоді у неї на дверях вічко?

Почув і записав Віктор ЛЕЛЯЧЕНКО. смт Баришівка на Київщині.

Валерій ЧМИРЬОВ

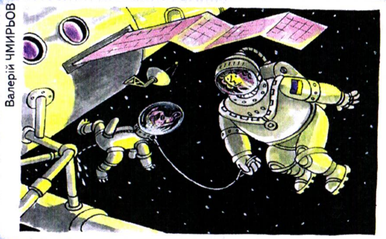

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Анатолій ГАЙНО

— А я йому й кажу...

Анатолій ГАЙНО

— Та що там ліс! Тут он шашлик згорів!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— За заповітом Левова частка підприємства переходить до секретарки покійного — Лисиці.

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

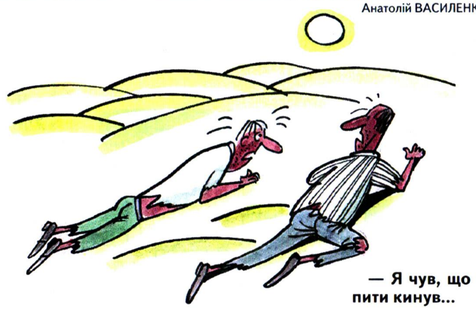

— Я чув, що ти пити кинув...

СІЛЬГОСПІНВЕНТАР

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Мені б такі граблі, щоб не били по лобі, коли наступлю на них.

Валерій КОНОНЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

Юрій КОСОБУКІН

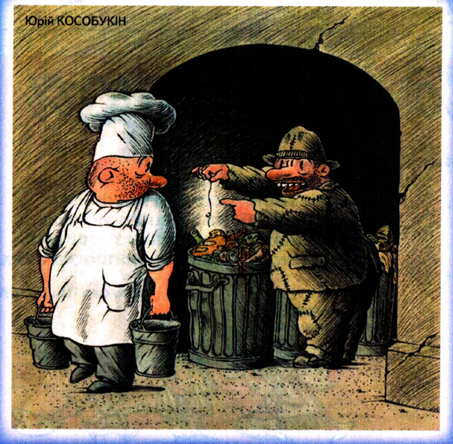

Микола КАПУСТА

Валерій МОГИЛЬНИЙ

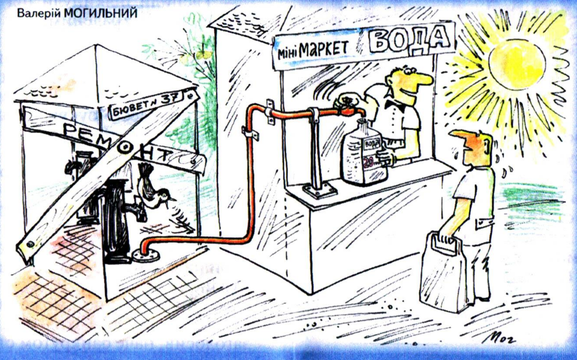

Андрій САЄНКО

Народні усмішки

ПРИКЛАД

— Що це таке — абстрактне поняття? — питає вчитель.
— Не знаю.
— Тоді слухай,— береться дохідливо розтлумачувати учитель. — Це щось таке, чого ти не можеш помацати, а можеш тільки думати про нього. — Зрозумів?
— Зрозумів.
— Наведи приклад.
— Розпечена залізяка.

СУТТЄВЕ УТОЧНЕННЯ

Батько і його малий син роздивляються у зоопарку мавп. Малий питає:
— Тату, а оця мавпа — то чоловік чи жінка?
— Це самець.
Хлопченя не вгамовується:
— А отамта, в другій клітці,— чоловік?
— Синку,— напучливо каже батько,— запам'ятай: чоловік — це той, хто має гроші! А це — самець.

ЖИВИЙ ПРИВИД

Командир частини викликає до себе вояка.
— Рядовий Сидоренко. Ти віриш у загробне життя?
— Ні.
— Ну то візьми себе в руки! На пропускному пункті тебе чекає твоя бабуся, на похоронах якої ти був минулого тижня.

Почув і записав Леонід ОПАРА. м. Київ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

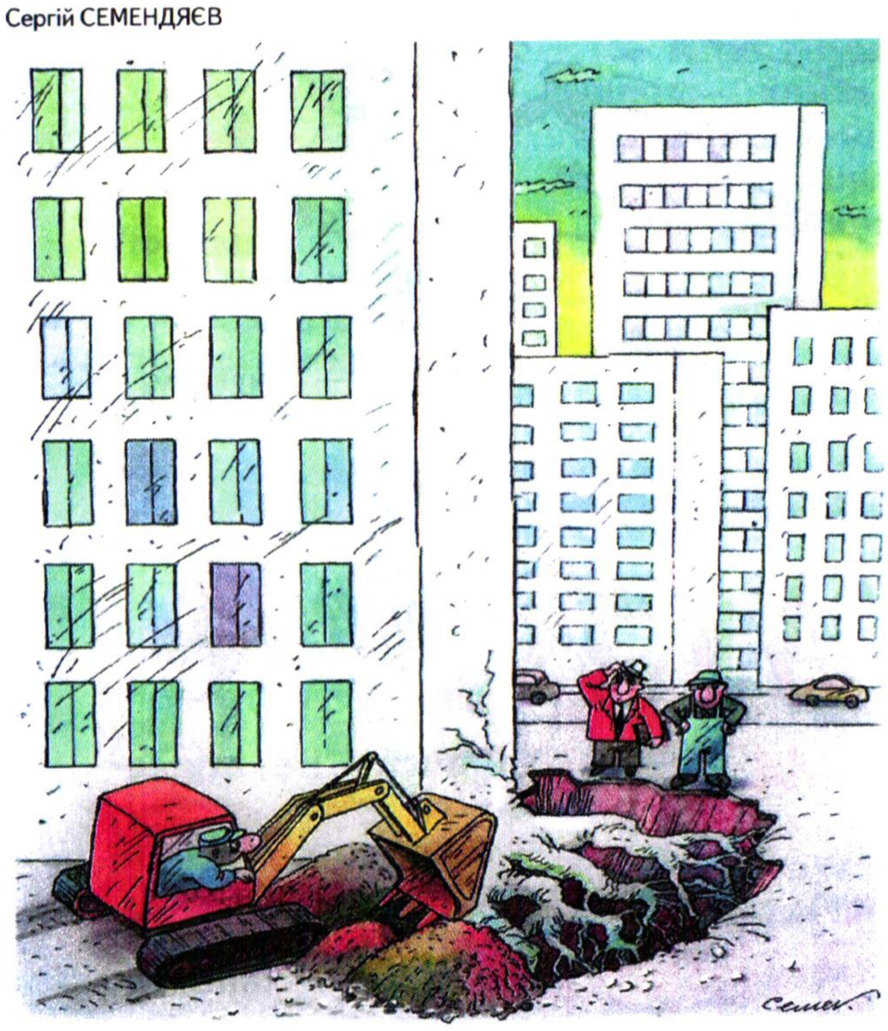

ТЛУМАЧНИЙ словничок-жартівничок

(Географічний)

Березань—*віник для лазні.*

Гуляйполе—*занедбані с-г угіддя.*

Кавасакі—*коктейль із кави і саке.*

Камерун— *в'язень.*

Кодима — *шифрувальниця.*

Липовець — *нав'язливий залицяльник.*

Мекка — *коза.*

Монтевідео — *змонтований відеосюжет.*

Море Лаптєвих — *маса убогого люду.*

Пекін — *піч.*

Псел —*кінолог.*

Рибниця — *нерестилище.*

Умань —*розумник.*

Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.

м. Кодима на Одещині.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

П'ЯТДЕСЯТ

ГУМОРЕСКА

Галина оббігала майже всіх сусідів:

— Сьогодні субота. Давайте у нашому дворі приберемо, квіти посадимо.

— Мені треба в магазин! — відмовилася Клавка.

Леонідівна теж:

— Галю, повір, зібралася прати!

— А коли ж я свого собаку вигуляю?! — розвела руками Ніна Іванівна.

Інші теж щось вигадали.

Прийшла додому, а тут двоюрідний брат телефонує.

— Уявляєш, Романе, які сусіди?! Калачем не виманиш прибирати у дворі. А ось як почну гребтися — геть усім будинком будуть стовбичити на балконах і вказівки давати, — поскаржилася розхвильована Галина.

—Кажеш — усі будуть на балконах?

— Авжеж! А що?

— Гаразд. Берися за роботу. Я допоможу. Але слухай: коли підійду, зроби вигляд, що ти мене не знаєш.

— Добре...

Взявши сапку, ножа, дві пляшки води, секатора, жінка вийшла до газонів. Тут підсапала, там підрізала, те полила. Хвилин за двадцять метрова смуга газону була окультурена. На балконах почали з'являтися сусіди, з порадами:

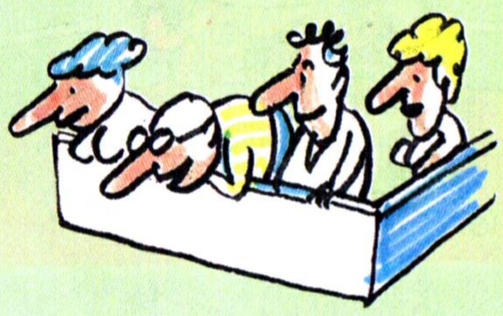

—Галочко, ти ще отам кульбабку споли — що ж вона чорнобривці забиває...

— Галю, ялівець полий, бачиш — вуха повісив...

— Галино... Галочко... Галю... сусідко...

Жінка мовчки копирсалась у землі...

ДОПЕКЛО

Дуже в мене був важкий сьогодні день.
Так втомилася від справ і від людей,
Наче сили вже останні з мене — геть.
Ось до ліжка я доплентались ледь-ледь.

Тільки-тільки задрімала — грюк та хрясь!
Наді мною — знову бійка почалась...
Після першої хтось музику ввімкнув —
Видно, виспався, чи зайвого смокнув.

За вікном — якесь нещастя деренчить,
За стіною — дитинча мале кричить...
А тепер скавчить собака. Бідний звір!
Мабуть, проситься, щоб вивели надвір.

Кран у ванній засвистів і загарчав —
Це сусіда вночі митися почав.
Хтось о другій вибиває килими...
Ну чому не спиться людям, чорт візьми!?

В вухо — вату, і подушка зверху вже.
Та невже це не припиниться? Невже?
Люди добрі! Дайте тиші хоч на мить!
Хочу спати. Голова моя болить.

Допекло в міській квартирі.
Допекло.
Все. Міняюся.
Тікаю у село.

Віолета ДВОРЕЦЬКА.

м. Київ.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Автошарж.

Про себе карикатурист Геннадій НАЗАРОВ розказує: «Люблю свою дружину, сина, рідкісної шар-планінської породи вівчарку і, звичайно ж, тещу. Подобаються компанії однодумців. Обожнюю смачно поїсти і послухати хорошу музику. Цінную почуття гумору і міри.»

До цього додамо: у сатиричній графіці Геннадій — 25 років. Надрукувався більш ніж у двохстах виданнях. Учасник багатьох міжнародних виставок.

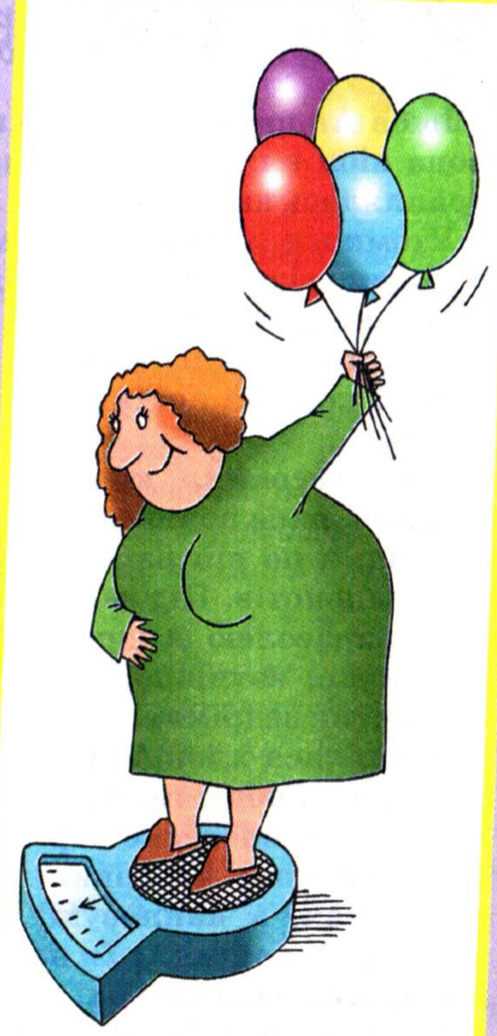

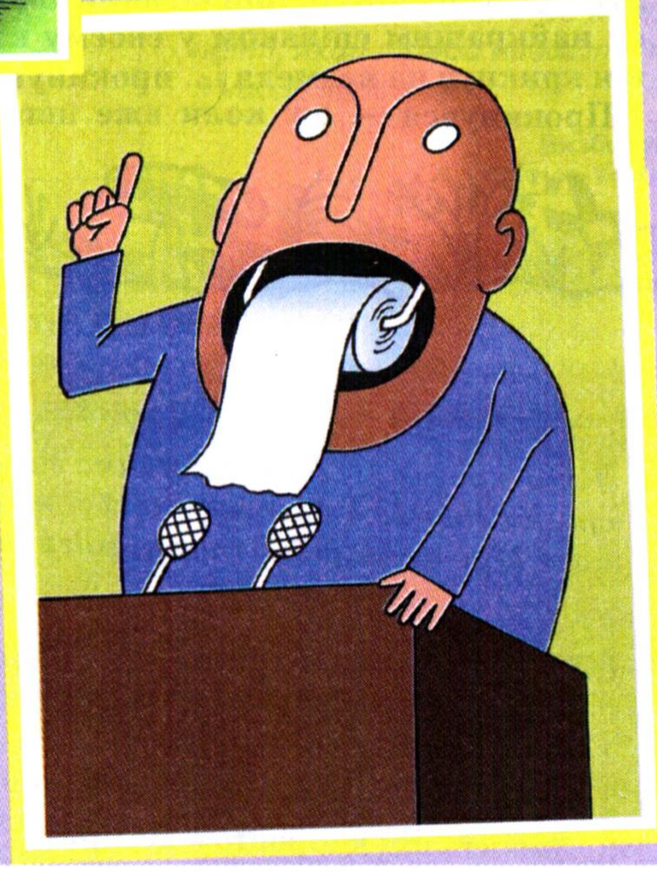

ГРИВЕНЬ

Аж тут з'явився Роман:

— Драстуйте, жіночко. Окультурюємо? А які квіти на посадку у вас є?

Галина підвела очі. Роман по-змовницьки підморгнув.

— Та звідки ж ті квіти? На базарі дорогі дуже...

— Тю, дорогі! Ось вам п'ятдесят гривень від нашого ЖЕКу — купіть квітів: треба, щоб подвір'я було гарним.

— Дякую. А які ж саме квіти брати?

— Ті, які вам найбільше подобаються. Я дав би більше, та при собі нема. Оце якраз іду — одержу в бухгалтерії, а через годину буду повертатися, то ще добавлю.

Роман говорив так голосно, що його почули усі на балконах.

Десь хвилин через п'ять біля Галини вродилася Клавка із сапою та грабельками.

— А я оце глянула — ти сама гребешся, і вирішила: в магазин пізніше сходжу. А зараз краще газон облагородити — він же просто перед моїми вікнами.

Наступною була Леонідівна, яка, пославшись на змінені плани, узялася сапати сусідню клумбу.

Хвилин за десять у землі бабралися Андрій із Тетяною, Ніна Іванівна, Олександрівна та баба Шура. Працювали сумлінно, раз у раз підводили крадькома голови і кидали погляди на ріг будинку, за яким нещодавно зник Роман.

Через годину-другу сміття було виметено, клумби перекопано, бордюри побілено...

Сіли сусіди на лавочку.

— Красота! — мовила Клавка.

— Любо глянути! — додала Леонідівна.

— Для себе постаралися! — закивала головою Ніна Іванівна.

Про гроші ніхто й не згадував.

Олександр НОСЕНКО.

Перчення

Сторінка для дітей

Гном в Андрійковому картузі

КАЗКА

Ішов Андрійко лісом, ожину шукав. А вона ніби в піжмурки гралася — зрідка траплялась на очі.

Утомився хлопець даремно блукати, вирішив відпочити. Сів під старим дубом, кинув картуза біля себе, витер спітнілого лоба. І кошика поставив поруч.

Дуб високий, крона розлога, наче велика парасоля, а по ній раптом дощ залопотів. Під зеленою парасолею Андрійкові сухо, затишно; незчувся, як задрімав.

Наснилася хлопцю сонячна ожинова галявина, на якій виступав хор сірих вовків у червоних краватках, а капловухі зайці акомпанували їм на маленьких заливчастих балалайках.

У вовчий хор чомусь затесався вайлуватий ведмідь. Він усе брав не ту ноту. Це дуже розсердило Андрійка, який вважався найкращим співаком у своєму класі, він крикнув на ведмедя і... прокинувся.

Прокинувся — аж коли вже поприсідали волохаті вечірні сутінки, і з мокрих гілок спадали холодні краплі дощу, що відшумів. Спросоння лапнув біля себе з одного боку, з другого — нема ані кошика, ані картуза.

— Що таке? — розгублено пробурмотів хлопець і поглянув перед собою.

Напроти нього на високій товстій ніжці хвацько стояв... кошик, а біля нього — лісовий гном у Андрійковому картузі.

Андрійко очі протер — що за мана?!

— Еге, та це ж отакенні два гриби виросли, поки я спав! — засміявся він. — Та ще й із цілою сімейкою піддубників.

Поклав обох до кошика — ледве влізли. А рештою картузика заповнив.

— Нічого,— сказав сам собі Андрійко. — Ожини назбираю іншим разом. Літо довге.

Володимир СЕНЦОВСЬКИЙ.

м. Борзна на Чернігівщині.

«Влітку гості в Слимачка»

Літо в розпалі. І до Слимачка зачастили гості. А чим же він їх пригощає? Про це ви дізнаєтесь, відгадавши загадки.

1. І печуть мене, і варять,
   І їдять мене, і хвалять —
   Бо я добра.
2. Як достигне, сама з дерева падає.
3. Лежить під хворостом догори хвостом і солі просить.
4. Сидить баба на грядках, вся закутана в хустках.
5. На колючому кущі поливають його дощі, а достигне — все одно зірвуть і з'їдять.
6. Золоте решето чорних хатинок повне.
7. Круглий, та не місяць,
   Зелений, та не діброва,
   З хвостом, та не миша.

До бабусі

До бабусі у село
небагато прибуло:
татко і матуся,
я і кішка Туся,
і папуга Буздуган,
і дарунків чемодан,—
поки їх дивилися,
геть усі стомилися.

Сонячний зайчик

Сонячний зайчик
стриб-стриб по кімнаті,—
весело Галі
і весело Наті,
зайчика того
ловили-ловили —
і лиш однісіньку
чашку розбили.

Не поборов

— Їжаче, їжаче,
чому вовчик плаче?
— Як мене боров,
лапи поколов.

Ворона

Сидить ворона й тумкає:
«Чому це жабка кумкає?
І що за пісня в солов'я?
Чом він не каркає, як я?..»

Літо

Сонечко пече,
річечка тече,
зайчик скік та скок —
швидше в холодок!

Жабка із води:
— Таж ходи сюди! —
Зайчик вушком — трусь:
— Я води боюсь!..

Родичі

Жабка зелена
зустріла коня:
— Доброго дня!
Ми, здається, рідня?

Кінь засміявся
й спитав басовито:
— Де ж це ви, сестро,
згубили копита?

Наталка ПОКЛАД.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Попереджувальний напис на пачці сигарет читає лише той, хто взяв їх у руки вперше.*
- *Начальство зробилося ще одним класом суспільства.*
- *Якщо мовчати,– із дружиною можна про все домовитись.*
- *Займаючись своєю кар'єрою, пам'ятайте, що цим самим займаються й інші.*
- *Стан здоров'я і стан фінансів деколи дуже взаємопов'язані...*
- *Цікаво, як справляється жінка з внутрішнім голосом?*
- *Скільки ж людей зайнято тим, щоб простий папір став діловим?*
- *Якби не молодість, нічого було б і згадувати.*
- *Жінка може бути ангелом. Але для окремо взятого чоловіка.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани на Буковині.

Віктор КОНОНЕНКО

...А у нас — усі УМА!

Василь ФЛЬОРКО

Андрій САЄНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

Віктор ПОПОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Іван САВЛЮК

Юрій КОСОБУКІН

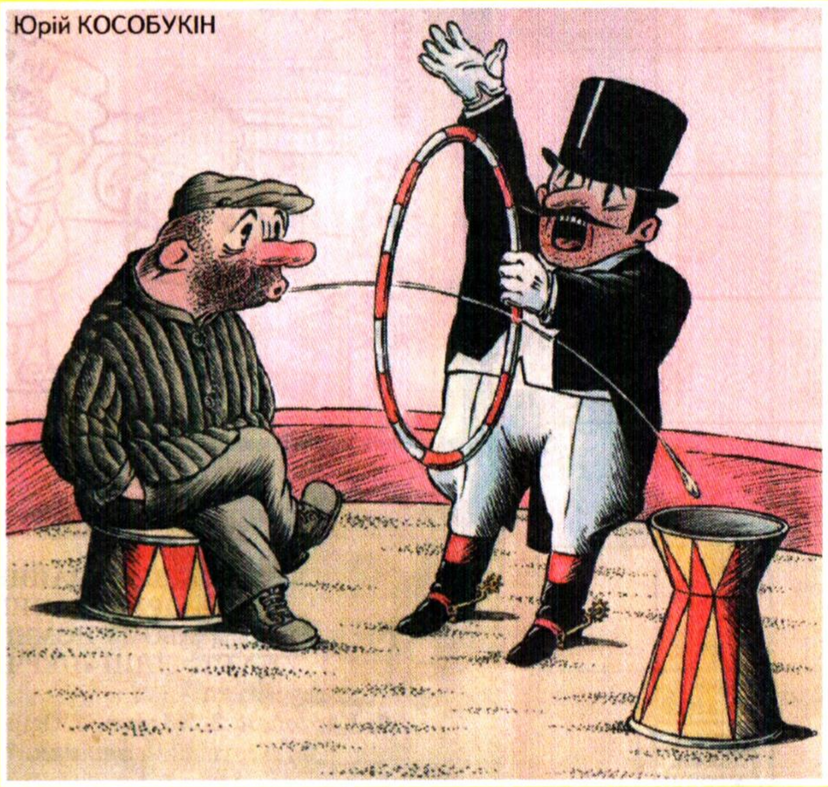

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Конкурс дотепників

Спекотного липневого дня журі конкурсу, випивши кілька пляшок миргородської мінеральної води, розглядало підписи читачів до малюнка Володимира Соломашенка, уміщеного у п'ятому числі «Перця». Пам'ятаєте: серед ночі біжить селом чоловік додому і тягне на плечах двері з написом «До себе».

— Бач, вночі поцупив, — мовив один із членів журі, дивлячись на малюнок.

—А серед білого дня крадій у таку спеку тих дверей додому не доніс би, — додав другий.

— Крадене? — втрутився в розмову третій. — Сім потів із нього зійшло б, а додому допер би...

— Шановні! — закликав їх голова журі. — Про філософію злодіїв поговоримо іншим разом. А зараз називайте кращі підписи.

— Пропоную ось цей!

— А мені здається і ось цей не гірший.

Підписів багато, а переможців має бути лише три. Одне слово, після жвавого обговорення і відкритого голосування переможцями стали: **Василь ОЧЕРЕТ із смт Магдалинівки Дніпропетровської області** — ***«Все правильно! Діяв згідно інструкції»;*** **Микола ВЕРБОВЕЦЬ із смт Мурованi Курилівці на Вінниччині** — ***«Хапуга: «Завтра там буде справжній день відкритих дверей»*** та **Михайло ЧАПЛИШИН із м.Путивля на Сумщині** — ***«Крадій: «До себе» – це зрозуміло. Але ж там були ще й двері з написом — «Від себе»! Ідіоти якісь!»***

Вітаємо переможців!

І пропонуємо вам збільшити їх ряди: придумайте підпис до малюнка Олександра Базилевича.

На переможців чекають призи!

Страшне перо не в гусака...

«Хто хоче виявити нервову систему, записуйтесь на вівторок згідно черги».

«Тимчасово не працюючий і не п'ющий чоловік шукає домушню роботу в багатого хазяїна».

(Із оголошень).

«Борщ, де не плаває курка чи якась другая скотина, не їстиме і свиня, а я ж мужик, а моя жена того не понімає».

«Коли добрався додому, то не мав сил рук поднять на Нінку, хай не бреше, бо заснув з усих копитов як бревно».

(Із пояснень дільничному).

«Лелека відомий тим, що гнівається і клекче і ходить дзьбом по дні болота».

(Із учнівського зошита).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський.

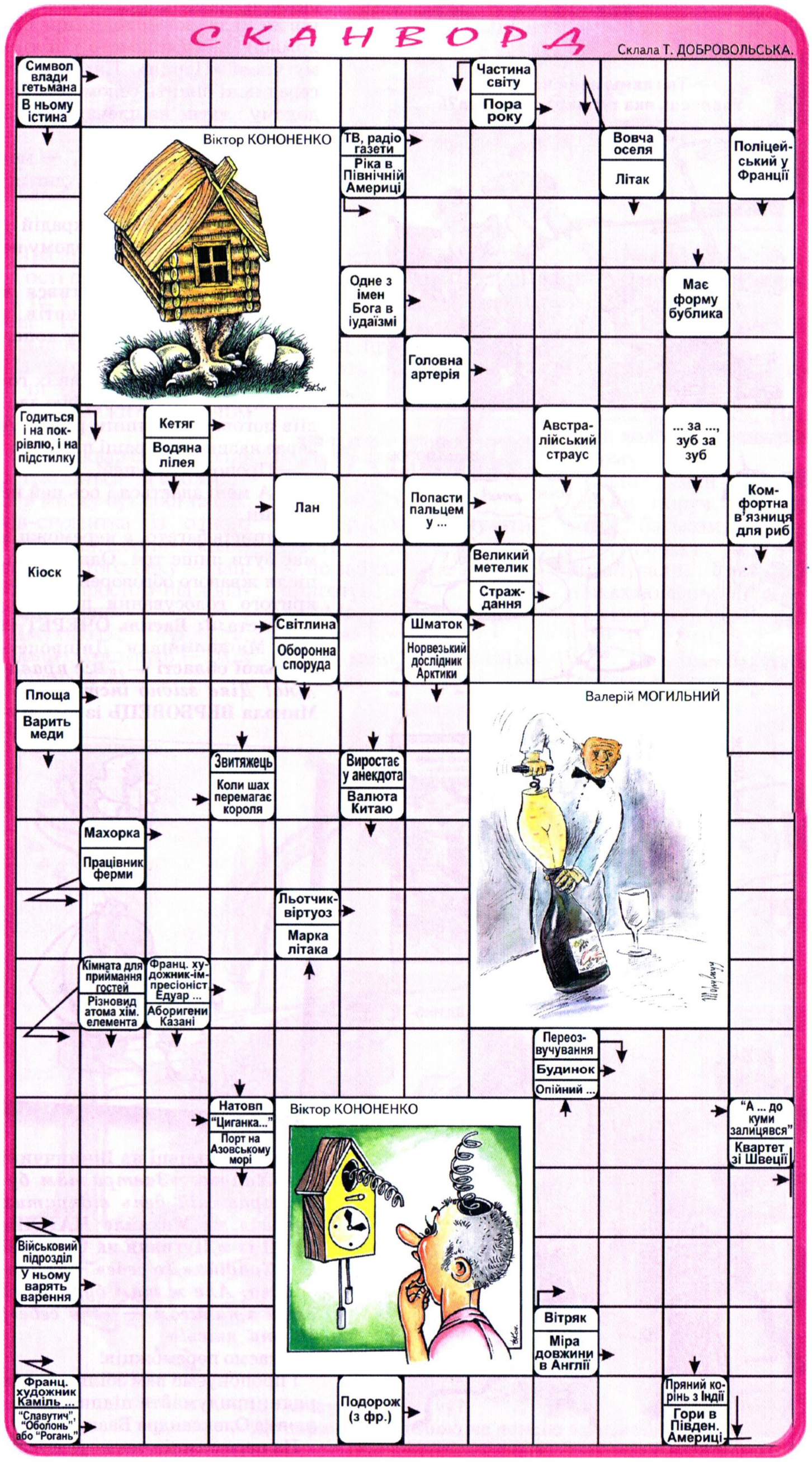

— Скажи хоч, як тебе звуть, а то перед мамою незручно.

Олександр КАПУСТІН

ГУМОРЕСКА

— Викликали, Павле Павловичу? — постала на порозі медсестра.

— Викликав, викликав, Зінаїдо Петрівно,— головний лікар дістав із шухляди столу папірець. — Знаєте, що це? Скарга. Між іншим, від хворого, Зінаїдо Петрівно. Од того самого, якого ви перевели з чотириста восьмої у чотириста другу. Скажіть, Зінаїдо Петрівно, як ви дійшли до такого життя? — помахав він скаргою у повітрі.

— Як дійшла до такого життя? — перепитала Зінаїда Петрівна. — Так під вашим же керівництвом, Павле Павловичу. Я сказала хворому, що доведеться полежати у чотириста другій. Правда, там немає телевізора, холодильника, і ліжок аж п'ять, а не одне. Сказала, що тимчасово... Хворий і погодився. А в чотириста восьму я поселила заступника прокурора... Як ви і казали...

— Мене не цікавить, як і кого ви переселяли,— продовжив строго головний лікар, суворо дивлячись на медичну сестру. — Мене цікавить, як могла з'явитися ця скарга? Це ще добре, що вона потрапила до мене, а не пішла кудись вище. Я уявляю, що було б, якби потрапила туди! — головний поштиво тицьнув пальцем угору. — Ви послухайте, що написано: «Виходить, у нас хворі не однакові. Одним кращі умови, другим гірші». Ви зрозуміли, що тут написано? Та як ви могли?!

— Я ж кажу: зробила так, як ви веліли,— розгубилася медсестра.

— Що я?!! Що я?!! — ще дужче розходився головний лікар. — У мене свої обов'язки, у вас свої. Не треба валити з хворої голови на здорову. Із людьми працювати треба! Більше приділяти уваги. Щоб не писали... — жбурнув на стіл скаргу. — Поки що обмежуюся доганою, а далі дивіться мені! Щоб це було востаннє! Ось так, Зінаїдо Петрівно... — і далі уже продовжив примирливо: — Мені перед вашим приходом зателефонували з приймального покою — там привезли тяжкохворого. Знайдіть йому місце...

— Так немає ж кого виписувати...

— А того, що скаржився?

— Йому ще тиждень полежати треба. Курс лікування...

— Але ж привезли, Зінаїдо Петрівно, тяжкохворого! — сталевим голосом повторив головний. — Ви мене зрозуміли?

Переклад із білоруської.

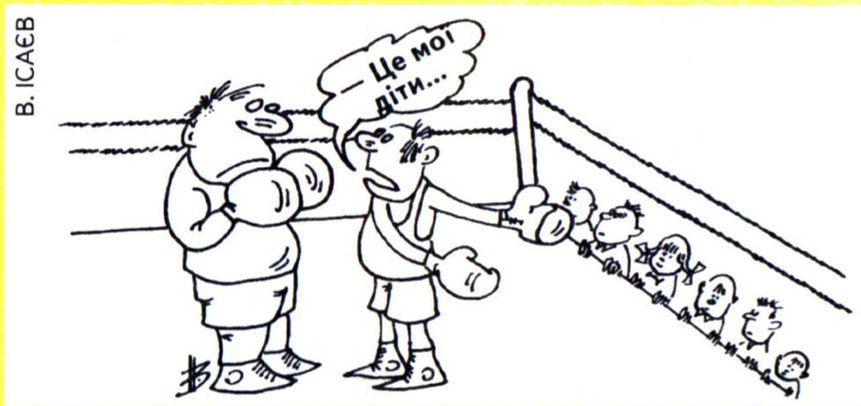

ВІДПОВІДІ НА ЧАЙНВОРД, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Картопля. 2. Яблуко. 3. Огірок. 4. Капуста. 5. Агрус. 6. Соняшник. 7. Кавун.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 6

ВОЖИК

Вітаємо нашого сябра — білоруський альманах гумору і сатири «Вожик» із 70-літтям! Щоб і надалі був веселим та колючим!

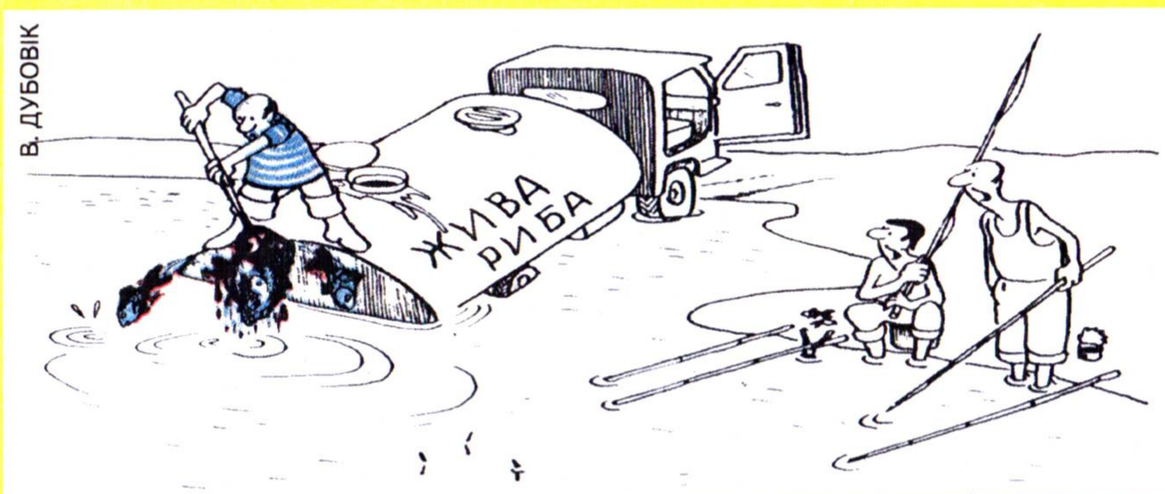

В. ДУБОВІК

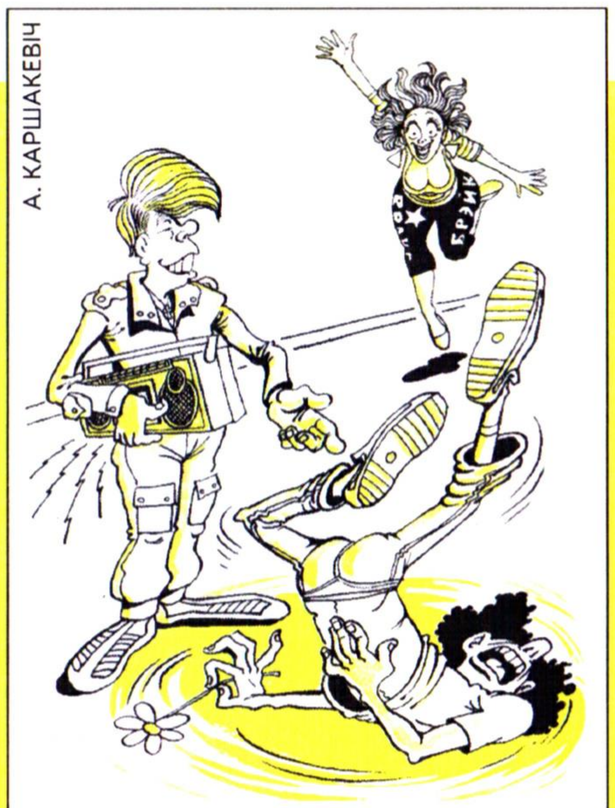
А. КАРШАКЕВІЧ

— Ніякий не брейк! Просто його бджола вкусила.

ДУМКИ ВГОЛОС

- *Пам'ятка молодим: розійтися легко, роз'їхатися важко.*

Катрусь КАРНЕЛЮК.

- *Під час гарячої суперечки істина може випаруватися.*
- *Любителі випивки швидко стають професіоналами.*

Борис КАВАЛЕРЧИК.

- *Ми завжди твердо переконані у своїх сумнівах.*
- *З облич можна багато вичитати. Але й із масок теж.*
- *Буря у склянці води часто виникає через вітер у голові.*

Андрій МАЦУР.

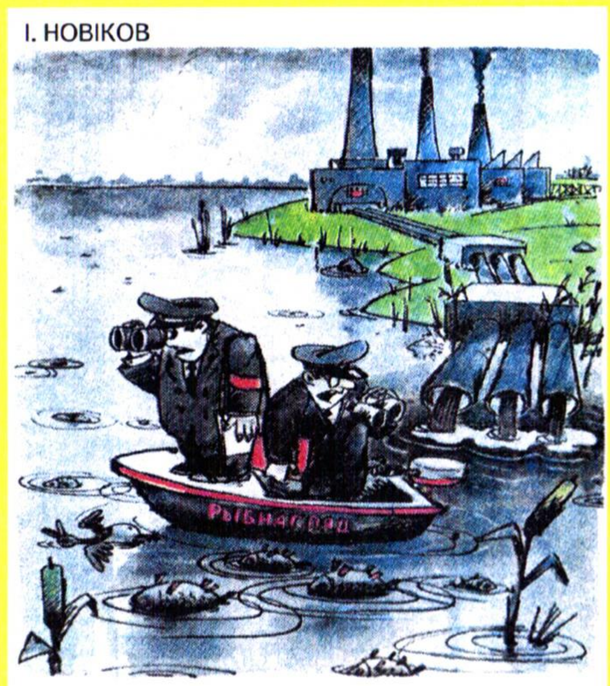
І. НОВІКОВ

— Це ж треба: другий тиждень жодного браконьєра!..

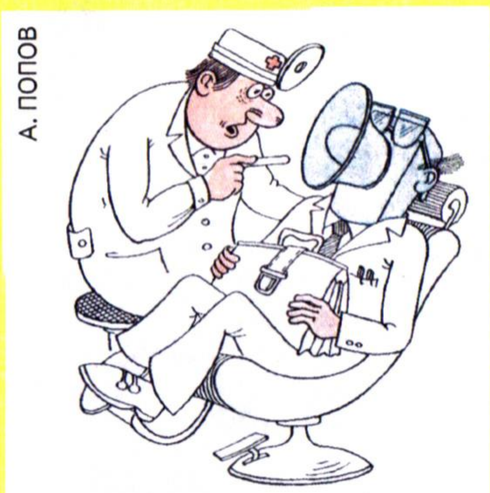
А. ПОПОВ

— Давно на керівній посаді?

Д. КОК

— А я пральну машину під соковижималку пристосувала.

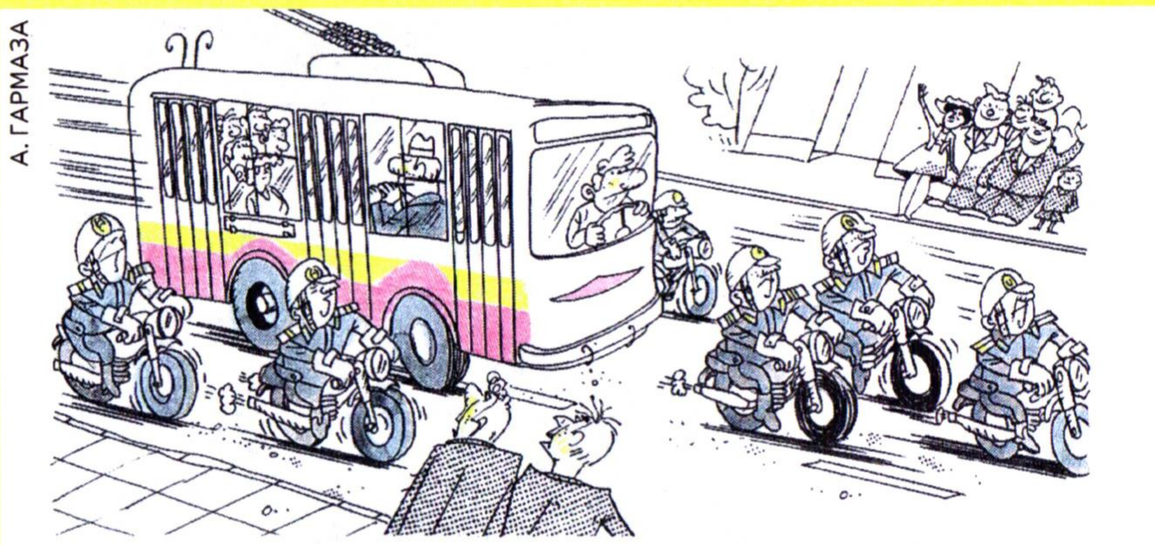
А. ГАРМАЗА

— Сьогодні Іван Іванович їде на роботу громадським транспортом.

ХОЧУ БАГАТО

Василько — звичайний хлопчик. Незвичайне у ньому хіба тільки те, що він дуже любить солодке.

І коли його хто-небудь частує солодощами, він завжди дякує, але тут же додає: «Хочу багато!» До нього уже навіть прізвисько причепилося — «Василько-хочу-багато». Хлопчика усі в сім'ї вчили, що це погана риса. Та все марно.

— Дай, бабусю, мені яблук. Тільки не одне, а багато...

— Купи мені, мамо, горіхів. Тільки багато купи...

Одного разу бабуся Ганна не витримала:

— Чому ж, Васильку, усього треба багато? У тебе ж голова одна, рот один і язик один...

— А у мене зубів багато! — знайшовся Василько.

Бабуся засміялася. І змушена була купувати внукові печива. Багато печива!..

Надіслав Костянтин КОРНЕЛЮК.

ПЕРЕЦЬ № 7 (1623)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 05.07.2011. Підписано до друку 21.07.2011. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6940 прим. Зам. 0110107. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Гопак. 6. Ринок. 8. Пакет. 12. Окоп. 14. Ріо. 15. Лал. 16. Піка. 17. Нагідки. 18. Зомбі. 21. Антипод. 22. Арап. 24. Німб. 26. Амон. 28. Лама. 30. «Катерина». 31. Аберація. 32. Мапа. 34. Цех. 35. Тот. 36. Кава. 39. Очі. 40. КП. 42. Яр. 43. Коп. 45. Ра. 46. По. 48. Рай. 49. Галун. 51. Саван. 52. Гам. 54. Ідеалізм. 57. Арнаутка. 60. Ікт. 62. Оберт. 63. Унія. 64. Агра. 65. Цукор. 66. Лій. 67. Побут. 69. Ара. 70. Антрекот. 73. Неотенія. 76. Ажіо. 78. Авар. 80. Крим. 81.Приз. 84. Гав. 85. Прованс. 87. Алкаш. 89. Ані. 90. Аналіз. 91. Юта. 94. Мундир. 95. Захисник. 96. Парафраз. 97. Іван. 98. Або. 99. Тигр.

ПО ВЕТИКАЛІ: 1. Гора. 2. Зона. 4. Підмет. 5. Криниця. 6. Розмах. 7. Клімат. 8. Планета. 9. Катран. 10. Біда. 11. Пава. 13. Папка. 16. Поляк. 19. Об. 20. Ба. 23. Рвач. 25. Інерція. 27. Оборона. 29. Мова. 32. Монгол. 33. Пігмей. 37. Арніка. 38. Айстра. 40. Клітка. 41. Пуд. 43. Компот. 44. Плазун. 46. Пак. 47. Овація. 50. Неуцтво. 51. Стадник. 53. Абіджан. 55. Ан. 56. Літера. 58. Агітка. 59. Ур. 61. Корзини. 67. Пояс. 68. Тест. 71. Нарзан. 72. Равлик. 74. Реліфт. 75. Імамат. 76. Агава. 77. Івасі. 79. Рот. 82. Радар. 83. Зірка. 85. Піза. 86. Ніна. 88. Шузи. 91. Юка. 92. Апо. 93. Юра.

Індекс 74393

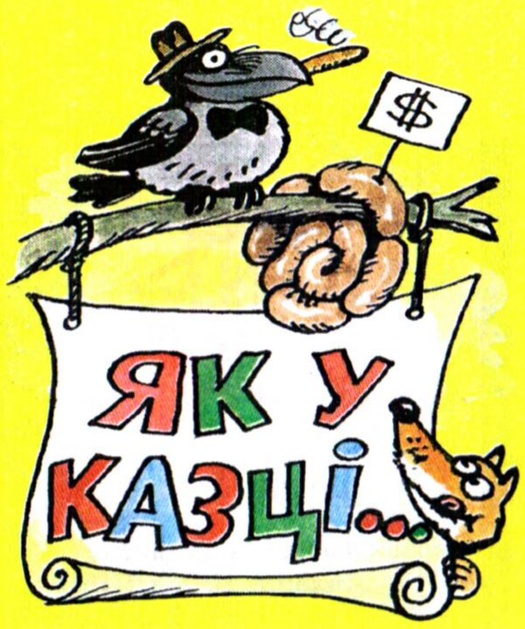

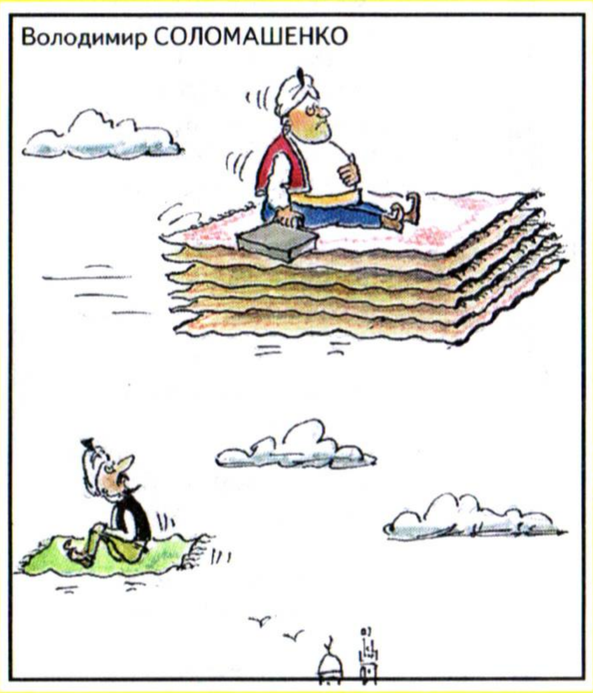

— Руда, а ти в курсі, що проїзд подорожчав!

— У мене залишилось тільки одне бажання: попробувати тарані із Золотої рибки.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!